

Sygn. akt V U 398/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 06 czerwca 2014 r. w Kaliszu

odwołania K. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 7 marca 2014 r. Znak (...)

w sprawie K. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zwrot nienależnie opłaconych składek

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 7 marca 2014 r. Znak (...) w ten sposób, że ustala, iż odwołująca K. Ś. ma prawo do zwrotu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc grudzień 2013 r. proporcjonalnie do przypadającego w tym miesiącu okresu czasowej niezdolności do pracy, za który wypłacono zasiłek chorobowy.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił K. Ś. zwrotu składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc grudzień 2013 r. przyjmując, iż składki za ten miesiąc nie podlegały proporcjonalnemu zmniejszeniu z uwagi na okres orzeczonej czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła K. Ś. wnosząc o zmianę decyzji i zobowiązanie organu rentowego do zwrotu nienależnie opłaconych składek.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca K. Ś. od kilku lat prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą. Za miesiąc październik 2013 r. odwołująca podwyższyła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe do kwoty 9 000 zł i od takiej podstawy zaczęła opłacać składki na te ubezpieczenia. Od takiej podstawy opłaciła składki w pełnej wysokości za miesiąc grudzień 2013 r. Za okres 2.12. – 31.12.2013 odwołująca miała orzeczoną czasową niezdolność do pracy z powodu choroby i za ten okres ZUS wypłacił zasiłek chorobowy.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art.18 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 137 poz. 887 z póź. zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. W przepisie tym określona została dolna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Podstawę taką, zgodnie z przepisami art.18 ust. 9 i 10 ustawy, zmniejsza się proporcjonalnie do długości okresu czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby jeżeli ubezpieczony z tego tytułu spełnia warunki do przyznania zasiłku chorobowego. Wskazane wyżej uregulowania zawarte w art. 18 ust. 9 i 10 powołanej ustawy stanowią wyjątki od reguły wyrażonej w art. 18 ust. 8 tejże ustawy i pozwalają na proporcjonalne pomniejszenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność. Wyjątkowość ust. 9 i 10 nie sprowadza się jednak do zawężenia możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie najniższej podstawy wymiaru składek, lecz tylko do wskazania, iż nawet najniższa podstawa wymiaru może ulec proporcjonalnemu obniżeniu.

W ocenie sądu normy te nie odbierają ubezpieczonym, którzy zadeklarowali składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w rozmiarze przekraczającym ustawowe minimum, prawa do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składki w miesiącu w którym nastąpiło objęcie ubezpieczeniami, bądź – jak było w niniejszej sprawie - w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca. Skoro prawo takie zachowują osoby deklarujące minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej winni z niego korzystać ubezpieczeni wnoszący składki wyższe od minimalnych. Taki pogląd zawarł Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie III AUa 2177/10. Sąd rozpoznający odwołanie w pełni ten pogląd podziela.

Mając na uwadze powyższe orzec należało jak w sentencji wyroku. Przesądżając kwestie dopuszczalności zastosowania zasady proporcjonalności wymiaru składek, sąd tym samym uznał prawo odwołującej do dochodzenia zwrotu nadpłaconych składek.